

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **N. T. N.**, zast. JUDr. Matoušem Jírou, advokátem, se sídlem 28. října 1001/3, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2018, č. j. OAM-909/ZA-ZA11-HA08-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2019, č. j. 1 Az 8/2018 - 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Matouši Jírovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v částce 8.228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 1. 2018, č. j. OAM-909/ZA-ZA11-HA08-2017, neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění účinném ke dni 28. 2. 2018 (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 14. 2. 2019, č. j. 1 Az 8/2018 - 23, žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl. Konstatoval, že se prostou námitkou nedostatečného zjištění skutkového stavu nezabýval, neboť ji nebylo možné posoudit jako žalobní bod. Soud se proto zabýval jen žalobními námitkami, podle kterých se žalovaný nedostatečně vypořádal s možností udělení humanitárního azylu a doplňkové ochrany. Žalobce přitom uvedl, že v České republice žije již dlouhou dobu se svou družkou a synem, nicméně to podle soudu k udělení humanitárního azylu samo o sobě nepostačuje. Soud konstatoval, že žalobci v zemi původu nehrozí žádná perzekuce ze strany státních orgánů. Poukázal rovněž na to, že žalovaný podrobně vysvětlil, proč žalobci neudělil doplňkovou ochranu, přičemž soud se s daným hodnocením ztotožnil a doplnil, že existence rodinných vazeb sama o sobě nepostačuje k udělení doplňkové ochrany.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Proti uvedenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní namítl, že v dostatečné míře vymezil žalobní body, na základě kterých soud měl rozhodnutí žalovaného přezkoumat. Upozornil, že se soud měl zabývat i námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu i tím, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s možností udělení doplňkové ochrany. Navrhl proto Nejvyššímu správnímu soudu, aby napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se při rozhodování dostatečně zabýval všemi skutečnostmi, které stěžovatel v řízení uvedl. Podle žalovaného nepochybil ani soud, neboť dostatečně vysvětlil, že v případě stěžovatele nebyly naplněny podmínky pro udělení humanitárního azylu, ani doplňkové ochrany. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

III. Posouzení kasační stížnosti

[5] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele,“ který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, kasační stížnost přesahuje vlastní zájmy stěžovatele v následujících typových případech:

- kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu;
- kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně;
- kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně;
- kasační stížnost je dále přijatelná, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní pochybení se v konkrétním případě může jednat tehdy, pokud krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; popřípadě krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[6] Nejvyšší správní soud neshledal, že by se Městský soud v Praze dopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, nebo že by se při rozhodování věci jakkoliv odchýlil od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, a založil tak důvod přijatelnosti kasační stížnosti.

pokračování

[7] Nejvyšší správní soud uvádí, že již v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, dovodil, že „je nutno za žalobní bod považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byt i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum. Bude-li žaloba podaná v zákonné lhůtě pro podání žaloby obsahovat žalobní bod (body) alespoň ve shora vymezené míře konkrétnosti, vznikne vždy krajskému soudu procesní povinnost postupovat podle § 37 odst. 5 s. ř. s., tj. vyzvat žalobce k odstranění vad žaloby tak, aby mohla být věcně projednána; v popsáném případě vada spočívá v nedostatečné specifikaci žalobního bodu. Odmítnout žalobu, jak to učinil městský soud, lze jen tehdy, když ve lhůtě pro podání žaloby žalobce nepředestřel žádný takový žalobní bod, popřípadě jen natolik nekonkrétní, že žalobu nebylo možno projednat, a žalobce na výzvu soudu tuto vadu ve stanovené lhůtě neodstranil.“

[8] Nejvyšší správní soud ve shodě s Městským soudem v Praze uvádí, že prostá a nespecifikovaná námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu nesplňuje požadavky toho, aby na ni soud mohl nahlížet jako na žalobní bod, a proto se jí soud obsáhleji nemusel zabývat. Soud naopak další dvě žalobní námítky (a to včetně námítky nedostatečně zjištěného skutkového stavu ve vztahu k udělení humanitárního azylu a doplňkové ochrany) přezkoumal, byť v úvodu rozsudku uvedl, že se bude zabývat jen jednou žalobní námitkou (a to důvody pro neudělení humanitárního azylu). Z napadeného rozsudku je zřejmé, že soud přezkoumal důvody i skutkové závěry, které žalovaného vedly k neudělení humanitárního azylu, resp. doplňkové ochrany. Soud přitom doplnil i své hodnocení, ze kterého plyne, že namítané rodinné vazby stěžovatele na území České republiky neodůvodňují udělení humanitárního azylu, resp. doplňkové ochrany.

[9] Sama skutečnost, že stěžovatel má na území České republiky syna a družku, neodůvodňuje udělení humanitárního azylu, resp. doplňkové ochrany (k danému srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Azs 5/2011 - 36). Nejvyšší správní soud dále dodává, že žalovaný mohl ve větší míře vysvětlit důvody, proč shledal, že neudělení doplňkové ochrany nezasáhne nepřiměřeně do práva stěžovatele na rodinný a soukromý život. Nicméně hodnocení těchto skutečností v požadované míře napadené rozhodnutí obsahuje a ani Nejvyšší správní soud neshledal, že by neudělení humanitárního azylu, resp. doplňkové ochrany, představovalo nepřiměřený zásah do práva stěžovatele na rodinný a soukromý život.

[10] Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud ve shodě s žalovaným i Městským soudem v Praze uvádí, že stěžovatel měl své pobytové záležitosti řešit zavčas a primárně v režimu zákona o pobytu cizinců, neboť podání žádosti o mezinárodní ochranu nemůže bez dalšího suplovat podání žádosti o pobytový status ve smyslu zákona o pobytu cizinců.

IV. Závěr

[11] Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájem stěžovatele, proto ji shledal nepřijatelnou a podle § 104a s. ř. s. ji odmítl.

[12] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

[13] Podle § 35 odst. 10 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovený zástupce stěžovatele JUDr. Matouš Jíra, advokát, provedl ve věci v řízení před Nejvyšším správním soudem dva úkony právní služby, a to přípravu a převzetí věci a písemné podání soudu ve věci samé ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), kterým bylo doplnění kasační stížnosti. Za každý úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu, která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupce stěžovatele je plátcem DPH, proto součást nákladů tvoří rovněž tato daň ve výši 1.428 Kč, tj. 21 % z částky 6.800 Kč Celkově přiznal Nejvyšší správní soud ustanovenému zástupci stěžovatele odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů ve výši 8.228 Kč, která mu bude vyplacena v obvyklé lhůtě.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu